

TEMNÉ VODY

Vtáča

FIONA PAULOVÁ

EGMONT
Publishing

VÁM, ČITATEĽOM.

Ďakujem, že ste spolu so mnou a s Cassandrou podnikli túto cestu.

THE SECRETS OF THE ETERNAL ROSE 3: STARLING

Copyright © 2014 by Paper Lantern Lit. LLC.

All rights reserved. This book, or parts thereof, may not be reproduced in any form without permission in writing from the publisher, Philomel Books, a division of Penguin Young Readers Group, 345 Hudson Street, New York, NY 1001-. Philomel Books, Reg. U.S. Pat. & T m. Off.

The scanning, uploading and distribution of this book via the Internet or via any other means without the permission of the publisher is illegal and punishable by law. Please purchase only authorized electronic editions, and do not participate in or encourage electronic piracy of copyrighted materials. Your support of the author's rights is appreciated. The publisher does not have any control over and does not assume any responsibility for author or third-party websites or their content.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10

v roku 2015 ako svoju 4302. publikáciu

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Martin Mráz

Vytlačili Finidr, a.s.

TS 14. Prvé vydanie

ISBN 978-80-252-3185-2

www.egmont.cz

TEMNÉ VODY

Vtáča

*„Nákaza prevrta človeka
skrz-naskrz, otrávi mu krv
a pripraví ho o všetku silu.“*

KNIHA VEČNEJ RUŽE

Kapitola prvá

Ked' sa úplne zotmelo, Cassandra s Lucom sa vykradli z prístreška, v ktorom sa skrývali. Cass si pretiahla svaly, vďačná, že unikla stiesnenému priestoru. Luca si totiž pri úteku z dážovského väzenia porezal rameno a rana mu hnisala, takže skoro týždeň ležal v horúčke, ktorá im znemožnila putovať ďalej. Cass vedela, že s pribúdajúcim počtom dní ich bude hľadať čoraz menej ľudí, ale to čakanie ju ničilo. Zúfalo túžila pokračovať vo svojom úsilí zničiť Rád večnej ruže.

Existoval len jeden spôsob, ako to doceliť – nájsť Knihu večnej ruže a modliť sa, aby obsahovala dosť dôkazov o praktikách, za ktoré by členov rádu postavili pred súd. Zaplavila ju vlna nenávisti. Prijala ju a nasmerovala k vytýčenému cieľu. „K pobrežiu sa ide tadiaľto,“ ukázala.

Keď odbočili na cestičku, Luca zovrel jej prsty vo svojej dlani a Cass sa trochu upokojila. Počuli tiché špliechanie vlín. Vial teplý, ale svieži vetrík, ktorý sa pohrával s látkou jej šiat. Luca sa pohyboval meravo a zranenú pažu si tisol k trupu. Kráčali pozdĺž pobrežia na východ tak dlho, pokým Cass nenašla to, čo hľadala: starý čln priviazaný k drevenej hrádzi. Neďaleko stálo niekoľko domčekov, ale vo všetkých oknách panovala tma. Loďka zrejme patrila k jednému z nich.

Cass vošla smelo na mólo, kľakla si a uvoľnila lano, ktorým bola malá veslica priviazaná k stĺpiku. „Nastúp si,“ vyzvala Lucu.

Ten zaváhal. „Vážne to nejde inak ako kradnúť chudobným ľuďom?“

„Táto krádež je to najmenšie,“ nesúhlasila Cass. Nepripomenula mu, že majú namierené do vily Querini, aby tam okradli jej milovanú tetu. Nič iné im neostávalo. Potrebovali peniaze na cestu do Florencie, kde chceli pokračovať v pátraní po knihe. Pre Agnese bolo bezpečnejšie veriť tomu, že sú mŕtvi. „Okrem toho, tú loďku určite niekto nájde a vráti ju.“ Luca ju pozoroval, ako zručne rozväzuje uzly, a v očiach sa mu zračilo prekvapenie aj obdiv.

„Netušil som, že si nadaná na toľko... vecí,“ povedal s obdivom.

Cass sa usmiala. Pripadalo jej, že je to prvý raz po mnohých dňoch. „Počkaj, až ma uvidíš veslovať.“

A naozaj. Chopila sa drevených vesiel s takým odhodlaním, až zaškrípali o kov. Do každého záberu sa oprela tak silno, až ju rozboleli svaly. Veslica pomaly, ale isto plávala lagúnou. Cass sa obzerala okolo seba, či nevidí nejaké iné plavidlo, lode plné vojakov alebo čokoľvek neobvyklé. Lenže noc zahalila všetko do čierneho hávu, ktorý narúšal len slabý svet mesiaca. Keby znenazdajky narazili na inú loďku, ľahko by mohlo dôjsť k zrážke.

Luca sústredene pozoroval každý jej pohyb a výraz jeho tváre ju uvádzal do rozpakov.

„Čo sa deje?“ opýtala sa. Zadívala sa na hladinu a sledovala pohyb dreveného vesla, ktoré pretínalo vodu v lagúne. Potom sa opäť zahľadela na svojho snúbenca. Ten z nej nespúšťal oči. „Prečo sa na mňa takto dívaš?“

„Myslel som na to, že vždy keď mám pocit, že ťa poznám, ma niečím prekvapíš.“ Povedal to ticho, ale tak láskavo, že keby mal viac síl, možno by sa k nej naklonil a pobožkal ju.

Cass pri tej predstave vykĺzlo jedno veslo z ruky. Keď sa poň natiahla, spomenula si na výlet gondolou, ktorý podnikli s Falcom. Bolo to v tú noc, keď našli telo Sophie, bývalej slúžky Josepha Duboisa. Rozpamätala sa, ako jej Falco zašiel rukou pod šaty a rozväzoval korzet, ako si pod dekou ležali v náručí a vášnivo sa bozkávali. Pri tejto spomienke sa začervenala. *Idiota*, hnevala sa v duchu. Bezpochyby v sebe skrývala mnoho prekvapení. Keby sa však o niektorých z nich Luca dozvedel, určite by sa mu v očiach nezračila taká neha ako teraz.

„Začína ťa to zmáhať. Vystriedam ťa,“ navrhol.

Cass zakrútila hlavou. To by si radšej zničila chrbát a zodrela ruky do krvi, než aby ho nechala veslovať. Vedela, že by mu to otvorilo ranu, a okrem toho si *zaslúžila* trpieť. Znevážila ho svojím románikom s Falcom. Svoju gardedámu vystavila nebezpečenstvu a Siena preto prišla o život. Cass netušila, či si to niekedy dokáže odpustiť.

Veslovala pozdĺž južnej časti ostrova Giudecca smerom na východ a pred ostrovčekom San Giorgio Maggiore zabočila na juh. Z hmly vystúpilo pobrežie San Domenica. Vysoká tráva sa nakláňala vo vetre, akoby jej kývala. Cass zamierila okolo poľa k Agnesinej hrádzi a priviazala loďku k jednému stĺpu. Dúfala, že uzol vydrží, a pomaly sa na veslici, ktorá sa hojdala z boka na bok, postavila.

Luca ju chytil za pažu a pomohol jej vystúpiť. Hneď ako sa ocitla na hrádzi, otočila sa a podala mu ruku.

Nerozhodne stáli na kraji hrádzce a ich siluety zozadu osvetľoval mesiac. Cass nemohla uveriť tomu, že je opäť doma. Odkedy odtiaľto odišla, uplynul len týždeň, ale aj napriek tomu na ňu miesto pôsobilo cudzo. Inokedy starostlivo zastrihnutý trávnik bol neudržiavaný a hrozilo, že zarastie krovím, ktoré lemovalo prednú časť vily. Roztriasli sa jej kolená a srdce jej vyskočilo až do hrdla. Giuseppe svoje záhradnícke povinnosti nikdy nezanedbával. Čo to malo znamenať?

„Cass? Čo sa deje?“ opýtal sa Luca.

Namiesto toho, aby sa mu zverila s pocitom, že prerastený živý plot zvestuje zlé správy, vystúpila z móla na trávnik. Luca ju nasledoval. Keď sa priblížili k dverám, zistila, že dvere a všetky okná sú pokryté čiernou látkou.

To znamenalo, že niekto zomrel.

Cass sa zachvela. Oprela sa o vyrezávaný portál dverí a snažila sa rozumom poprieť to, čo kričalo jej srdce. Jej teta žila, nechcela si pripustiť, že by to mohlo byť inak. Pomyslela si, že na vine je *ona*. Možno ju aj Lucu Senát vyhlásil za mŕtvych, keď ich nenašiel. Možno teta Agnese nechala tieto drapérie zavesiť na jej počesť, keď nemohla pochovať jej telo.

Luca jej položil ruku na chrbát. Vďaka jeho dotyku našla v sebe silu vykročiť dopredu, ale vchodové dvere boli zamknuté. V celej vile panovalo úplné ticho. Cass nevedela, čo vlastne čakala. Bolo už neskoro a nešlo o nič zvláštne. Premýšľala, kto by im prišiel otvoriť, keby zaklopala. Bortolo slúžil u Agnese ako majordómus dlhšie ako dvadsať rokov, ale staroba si vybrala svoju daň a Cass si bola istá, že niekde podriemkava. Zato Narissa, Agnesina komorná, možno ešte pri svite sviečky zašívava košele.

Lenže Cass nemohla zaklopať. Aj keď služobníctvo považovala za svoju rodinu, uvedomovala si, že sa z nej a Lucu stali zločinci a na ich hlavy vypísali vysokú odmenu. Musela vychádzať z predpokladu, že by ju mohol prezradiť ktokoľvek s vidinou zlatiek, ktoré by mu zmenili život. Ľudia sa dopúšťali zrady svojich skutočných rodín za oveľa menej.

Preto zaviedla Lucu k zadnej časti vily, do záhrady, kde so zdesením zistila, že Agnesine ruže nikto už pár dní nepolial. Stonky boli pokrútené ako prsty čarodejnice a kvety viseli k zemi. Aj kvety afrikánov boli zvädnuté a ich okvetné lístky pokryli pôdu ako more zlatých slz.

Vchod pre služobníctvo bol našťastie odomknutý, a tak s Lucom ticho vkĺzli do kuchyne. Tam nadobudla istotu. Nespôsobil to len závan hniloby, ktorý bol maskovaný ružovou vodou, a jemná vôňa nejakého liečivého prípravku. Mohol za to pocit, ktorý sa jej zmocnil v okamihu, keď prekročila prah vily. Pociť prázdnoty.

Pocit smrti.

„Smrť prestupuje všetkým.“

KNIHA VEČNEJ RUŽE

Kapitola druhá

Kým Cass zatvárala dvere na západku, Luca stál ticho vedľa nej. Aj on niečo cítil, poznala to podľa zvrasteného obočia. Otvoril ústa, ale Cass mu rýchlo položila prst na pery. Vedela, že ak sa jej tušenie potvrdí, bude Agnese ležať hore v *portegu*. Cass sa tam chcela ísť pozrieť sama, ale Lucu nemohla nechať stáť v kuchyni, kde ho mohol ktokoľvek nájsť.

„Tadiaľto,“ naznačila perami. Mohol na ňu počkať v sklade. Nachádzal sa hneď na konci chodby a možno bol ešte stále odomknutý, pretože okrem nej, Sieny a Feliciany doňho v poslednom čase nikto nevstúpil. V duchu sa znova ubezpečovala, že aj keby sa stalo niečo nepredstaviteľné, nesmú sa odchyliť od plánu. Mohli ukradnúť nejaké zlato z tajnej skrýše v Agnesinej skrini na šaty, dopriať si v sklade niekoľko hodín spánku a pred východom slnka sa vykradnúť z vily.

V rohu skladu stálo provizórne lôžko z debien a na ňom ležal vankúš s dekou. Felician sa tu úspešne skrývala, kým spolu s Cass neodišli do Florencie. Luca bol omnoho vyšší, a tak k lôžku pritiahla tretiu debnu. Vzala ho za ruky a zovrela ich vo svojich. „Počkaj tu na mňa.“

Luca si s jej pomocou ľahol. „Cass, tvoja teta. Myslíš si, že...“

„Musím... sa tam ísť pozrieť. Sama.“ Cass ťažko hľadala slová. „Chápeš?“

„Áno, samozrejme.“ Stále ju držal za ruku. „Nech už sa stalo čokoľvek, ty to prekonáš.“

„Ja viem. Odpočín si. Prinesiem všetko, čo budeme potrebovať.“

Luca prikývol. Pretočil sa tak, aby uľavil zranenému ramenu. „Si si istá, že nemám ísť s tebou?“

„Neboj sa, zvládnem to,“ uistila ho Cass.

Vrátila sa do kuchyne a cestou minula príbytok majordóma. Spoza drevených dverí sa ozývalo hlasné chrápanie. Bortolo spal. Presne ako predpokladala. Vydala sa hore po schodisku pre služobníctvo a po každom kroku sa zastavila a počúvala. Nič. Jedáleň bola prázdna a stoličky s vysokými operadlami postávali okolo miesta, kde predtým stával mahagónový stôl.

Ten sa teraz nachádzal v salóne a na ňom ležala Agnesina truhla. Cass zadržala dych a zastavila sa na prahu rozľahlej miestnosti. Cítila, ako sa jej rozbúšilo srdce a zovrel žalúdok. Nakoniec predsa len vošla dovnútra.

V salóne to prenikavo voňalo škoricou a ružovou vodou. Sladkastá vôňa mala prehlušiť zápach. Cass pred sebou kývala rukou, aby ho aspoň trochu rozptýlila. Všetok nábytok bol potiahnutý čiernou látkou a až na mihotavé svetlo zo štyroch čiernych sviec, ktoré stáli na rohoch jedálenského stola, v celej miestnosti panovala tma.

V rakve ležala jej teta.

Mŕtva.

Mimochodom, to vo vzduchu cítila hneď, ako vstúpila na pozemok vily.

Agnese mala na sebe svoje obľúbené šaty levanduľovej farby. Mala ztvorené oči, sivé nepoddajné vlasy odhrnuté z tváre a zastrčené pod čierny závoj. Cass k nej pristúpila a s úctou chytila jej studenú, zmeravenú ruku. „Odpustite mi to,“ zašepkala.

Rýchlo sa poobzerala okolo seba, aby sa ubezpečila, že ju nikto nepočul, pokľakla vedľa stola a začala sa modliť. Keď odriekala otčenáš, mala skoro pocit, akoby sa vedľa nej vznášal Agnesin duch. Keď skončila, začala znova od začiatku, pretože ju to upokojovalo.

Potom vstala a vyšla zo salóna. Cestou do tetinej spálne, ktorá sa nachádzala v zadnej časti vily, minula svoju vlastnú izbu. Na okamih si predstavila, že až vojde k Agnese, nájde ju, ako sedí v posteli a hreší ju za to, že sa v takúto neskorú hodinu ešte prechádza po dome.

Lenže miestnosť bola prázdna a posteľ starostlivo ustlaná. Cass so stiahnutým hrdlom rýchlo našla v Agnesinej skrini skrýšu s mincami a zasa ju zatvorila. Keď sa chystala odísť, všimla si, že tetin toaletný stolík je plný rôznych liečivých fliačičiek a mastičiek. Chytila si sukňu do rúk tak, aby sa jej tam toho vošlo čo najviac vrátane dvoch sviečok a škatuľky so zápalkami. Rozmýšľala, že niečo z toho by mohla použiť na úplné vyliečenie Lucovho zraneného ramena.

Tesne pred odchodom ešte vzala z nôh postele vyšívanú vlnenú deku. Prikrývala ňou tetu toľkokrát, až ju zaplavil pocit viny, ale zároveň si uvedomovala, že ju s Lucom budú dnes v noci potrebovať viac ako teta Agnese. Musela sa sústrediť na to, čo bolo dôležité. Na úkryt. Na Lucovo uzdravenie. Na zničenie rádu.

Cass sa vrátila do skladu a pritiahla si k Lucovi ďalšie dve debny. Položila na ne zloženú deku a vysypala na ňu všetky veci, ktoré priniesla z tetinej spálne. Zapálila sviečku a preskúmala každú mastičku a liek, pozorne si ich prezrela, privoňala si k nim a jeden z nich dokonca ochutnala.

Theriak. Jej otec ho používal na neduhy všetkého druhu. Piero, Belladonnin diabolský lekár, jej ním potieral rany, keď ju pohrýzol pes. Vystrela pažu a spomenula si na jazvy, ktoré jej na nej ostali. Našťastie, ruka ju už nebolela a mohla s ňou hýbať.

Luca sa obrátil čelom k nej a zakryl si oči pred svetlom sviečky. „Videla si tetu?“

„Áno,“ priznala Cass. „Vyzerá taká... zmierená.“

Luca ju vzal za ruku. „Je mi to veľmi ľúto. Ja...“

Cass sa mu vymanila. Nechcela o bledej Agnese, ktorá bola vystavená všetkým na očiach, rozprávať a ani na ňu myslieť, ale napriek tomu zvolala: „Mám pocit, akoby sa mi to len snívало. Ona a Siena boli všetko, čo som mala.“

„Teraz máš mňa, Cass,“ ubezpečil ju Luca. „A tak to zostane navždy, ak chceš.“

Bodaj by to bola pravda. Samozrejme, že chcela, ale chcel by to aj on, keby sa dozvedel o jej romániku s Falcom? Pravdepodobne nie, a Cass by sa mu vôbec nečudovala.

„Mal by si odo mňa utekať, čo ti nohy stačia,“ vyhlásila a nemyslela to len žartom. „Možno som prekliata. Všetci, na ktorých mi naozaj záležalo, sú mŕtvi.“

„Okrem mňa.“ Luca sa na ňu zadíval a v očiach sa mu zračila neha, ktorú si nezasluhovala.

„Dúfam, že to tak aj zostane.“ Usmiala sa a ukázala mu theriak. „Vyhrň si košelu, aby som videla na tvoju ranu. Otec na túto zmes nedal dopustiť.“

Luca si stiahol košelu z pliec a Cass sa snažila nevnímať jeho jazvy uprostred hrudníka. Bola to desivá spomienka na jeho pobyt v dóžovskom väzení a boli to dôkazy mučenia, o ktorom odmietal rozprávať. Aby mohla nanieť balzam, potrebovala kúsok čistej látky a jej zhúžvané šaty, ktoré mala na sebe už pár dní, použiť nešli. Pomyslela si, že v jednej z tých debien by mohla nájsť plachty, obrúsky alebo dokonca nejaké košele. Vyskočila, prešla k najbližšej debne a pokúsila sa otvoriť veko. To sa ani trochu nepohlo.

Kľakla si a zaprela sa o jednu zo stien. Končeky prstov vsunula pod drevený okraj a celou silou sa ho pokúsila nadvihnúť. Veko sa so škriptom uvoľnilo a Cass sa zvalila na zem. Pri tom zhodila z vrchu neďalekej hromady škatuľu. Jej obsah sa s rinčaním vysypal na kamennú podlahu.

„Si v poriadku?“ Luca sa posadil, aby zistil, čo sa stalo.

Škatuľa bola plná cínových pohárov. Každý z nich bol zabalený do mušelínu. Presne to Cass potrebovala. Vzala jeden kus látky a potrela Lucovo rameno theriakovou masťou. Rana sa pekne hojila.

Vtom pred skladom počula zavŕzganie. Vytrestila oči a vyskočila na nohy. Škatuľa, ktorá spadla z hromady, asi spôsobila veľký rámus. Nezobudila Bortola v jeho príbytku na konci chodby?

Rozbehla sa k dreveným dverám a v duchu si vyčítala, že za sebou nezamkla. Už-už siahala po západke, ale dobehla neskoro. Dvere sa medzitým otvorili.